

Yazılar:

GRAFİK TASARIMCILAR MESLEK KURULUŞU

Uwe Loesch: Afişler asla ölmez

Röportaj: **Bettina Schulz**

Novum, Haziran 2014

Çeviren: Leyla Tonguç Basmacı

Geçen sene “Designpreis der Bundesrepublik Deutschland”ın Yaşam Boyu Başarı Ödülü’yle onurlandırılan Uwe Loesch, biçim, tasarım ve özellikle algı konusunda daima sınırları zorlamıştır. Loesch ile hem “onun” türü olan ve onun ellerinde bambaşka bir şeye dönüşen afişten, hem de başka şeylerden konuştuk.

Hep sanat ve kültür alanlarında çalışmaya eğilim gösterdiniz. Bu alanlarda son yıllarda tasarım

anlamında en büyük değişiklik hangisiydi dersiniz?

Birçok müze ve kültür kurumu son yıllarda edindiği kurumsal tasarımı körü körüne izler hale geldi. Bu da hem afişlerde ve reklamlarda sıkıcı bir tekdüzeliğe, hem de yaratıcı ekipler arasında işlerini kaybetme korkusuna neden oldu. Ama bunun gibi hayali ağırlardan dolayı hemen doktora başvurmak zorunda değiliz tabii.

Afiş “sizin” türünüz ve afiş yoluyla sınırları zorlamayı seviyorsunuz. Sizce afişler çok kişi tarafından sadece düz bir alan olarak mı algılanıyor?

Afişin geleneksel biçimini sıklıkla sorguladığım ve uygulama alanlarını genişletmeye çalıştığım doğrudur. 1982’de büyük boy formatları küçültüp kitap şeklinde ciltlettim ve bunlar afiş kampanyasının başladığı dönemde hedef kitleye gönderildi. Ondan sonra “walk-on” afişleri, camekân afişleri (tasarımı camın arasından izlenmeye müsait) ve sergilerde salonları baştan başa kaplamak için kullandığım tekrarlı afişleri yaptım.

Giyotin görevi gören afişler de o tutkulu dönemin sonuçlarından biriydi. Burada ilgi konusu olan afişte tasvir edilmiş olan şey değil, afişin kendidir. Duvara yapıştırılmaz, örneklerin başının üzerinde duracak şekilde tavana asılır.

Kariyeriniz boyunca 30’dan fazla kişisel serginiz oldu, sayısız sergide yer aldınız ve birçok uluslararası ödül kazandınız. Uluslararası çaptaki başarınızın sırrı nedir?

“İnsan Haklarındaki Gündelik Azalmanın Etkisini Yumuşatmaya Çalışalım” Fransız Devrimi’nin 200. Yıldönümü, ARTIS ’89, Paris.

Picasso’nun ünlü “Sanat nedir?” sorusuna verdiği cevabın ruhu doğrultusunda, şöyle söyleyebilirim: “Büyük Ödül”ün nasıl kazanılacağını bilseydim kimseye söylemezdim”. İşin “sırrı” şaşırmaya hazır olmakta yatar. Veya herkesi geçene kadar daireler çizip durmakta. Ama bunu ciddi anlamda söylemiyorum tabii.

Hayatınız boyunca ve çalışmalarınızda hangi tasarımcıların veya meslektaşlarınızın etkisi altında kaldınız?

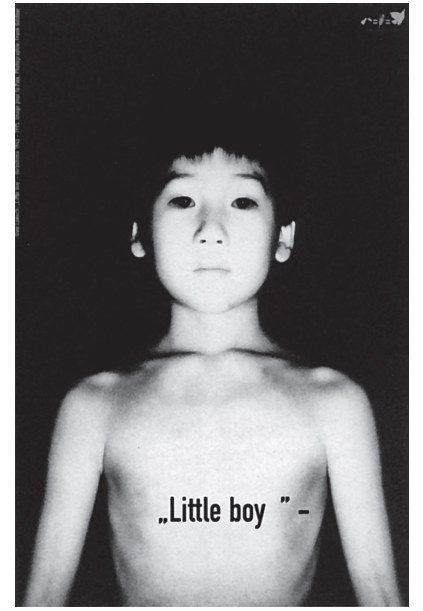
Alliance Graphique Internationale’da, öğrencilik günlerimden beri hayran olduğum bütün o “kahramanlar”la tanışma şerefine ve mutluluğuna eriştim. Ama onlardan sadece birini ana ilham kaynağım olarak seçemem. Ben sezgilerim doğrultusunda kendi ifade biçimlerimi geliştirmeye çalıştım. Ama geriye dönüp bakınca, çalışmalarında farkında olmadan güzel sanatlardan ilham aldığım özgürlüklerin izlerini görebiliyorum.

Sizce grafik tasarım dünyasında gerçekleşen en önemli gelişme hangisidir? Son yıllarda iletişim alanında hangi değişiklikler dikkatinizi çekti?

Yeni binyılın fetişizm nesnesinin, kapağında günah, seks ve büyüün simgesi olan o bilgisayar olduğuna şüphe yok. Bilgisayarın yaratıcı süreçte neden olduğu hızlanmayı kutlamayı bitirdiysek umarım artık yavaşlamayı öğreniriz.

Diğerlerine göre sizi daha çok etkilemiş olan toplumsal bir olay var mı?

21 Temmuz 1969’da (koordine edilmiş evrensel zaman) aya ayak basılması ve 9 Kasım Perşembe gecesi ile 10 Kasım 1989’da Berlin Duvarı’nın yıkılması.

Hiroşima’nın “Küçük Çocuk” adlı bir atom bombasıyla yok edilmesinin 50. yıldönümü. Le Mouvement de la Paix, Paris, 1995.

Gebrauchsgraphik’in kurucusu tasarımcıların öncelikli olarak ticaret ve endüstrinin hizmetinde çalıştığına inanırdı. Bu, size göre tartışılmalı bir görüş müdür?

Grafik tasarımcıların görevi ve amaçları açık bir şekilde tanımlanmıştır. İletişim, bilgi toplumunda insanların temel ihtiyaçlarından biri olarak kabul edilir. Dolayısıyla bir ürün veya hizmetin tanıtılması normaldir. Ama *homo ludens* [oyun oynayan insan] bilgi edinmekten çok eğlendirilmek ister. Her halükârda anlamla anlamsızlık arasında küçücük bir adım vardır.

Afişler, dijital çağın gelişmeleri karşısında cazibesini ve çekiciliğini muhafaza edebilecek mi?

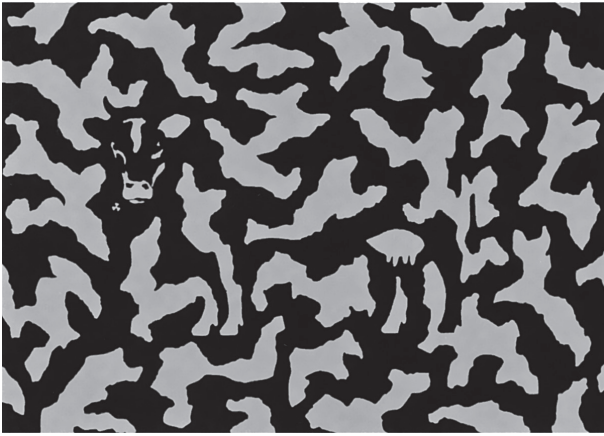
Bir sütuna veya bahçe parmaklığına ilâştirilmiş olan afiş sınırlı bir üründür, çünkü onu sadece yakınından geçerken görürsünüz. Ama onu alıp evinize de götürebilirsiniz. Ama afişler, dünyanın tamamının sunulabileceği bir alan olarak grafik tasarımcılara meydan okumaya devam edecektir.

Son olarak, 2013’te size verilen “Designpreis der Bundesrepublik Deutschland”ın yaşam boyu başarı ödülüne gelelim. Bu ödül için seçildiğinize şaşırdınız mı?

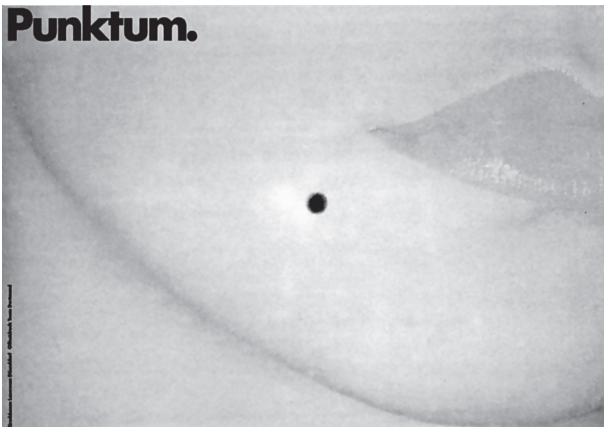
Evet. Hem şaşırdım, hem de biraz rahatsız oldum, çünkü bu ödülün nihai bir yönü var, sanki bundan sonrası yok. Bu arada, bu dünyadan ayrılmadan önce meçhul tasarımcının mezarına ölü bir fare bırakmak da isterim. ●

Çernobil’den sonra radyoaktif kirlenmeye karşı afiş.

“Nokta. Odak noktası mı, yoksa bir ben mi?” Kirschbaum Laserscan, Düsseldorf.

Paula Scher: En iyi tasarımların ardında güçlü düşünceler yatar

Röportaj: Lanny Sommese
Novum, Haziran 2014
 Çeviri: Leyla Tonguç Basmacı

1970'lerde muazzam sayıda kadının tasarım toplumuna dahil olarak grafik tasarım dünyasını değiştirdiğine tanık oldum. Bu değişimin öncüsü olan Paula Scher, ünlü tasarım danışmanlığı şirketi Pentagram'da bu mesleğin parlak yıldızlarından biri olmaya devam ediyor.

Selam Paula. Yıllar boyu kimlerden ilham aldığınızı bize anlatır mısınız?

Tabii ki. Başlarda, 1960’larda sanat okulunda okurken Uluslararası Tipografik Stile (“grid” temelli Helvetica) isyan ederdim. Tarihsel tipografinin etkisi altındaydım, Pushpin Studios, Victor Moscoso, bazen Herb Lubalin ve çalışmalarında eklettik tipografi uygulayan başkalarından ilham alırdım.

1970'lerin ortalarından sonlarına kadar, XX. yüzyıl başlarının Modernizm akımının etkisinde kalarak deneysel çalışmalar yapmaya başladım: Rus Konstrüktivizm (El Lissitzky ve Rodchenko), Bauhaus (Herbert Bayer, Lazlo Moholy-Nagy), De Stijl (Mondrian, Piet

Best of Jazz, mağaza içi afişi.

Elvyis Costello, mağaza içi afişi.

New York Shakespeare Festivali, Public Theater'deki bir tiyatro prodüksiyonu için tanıtıcı afiş dizisi.

Zwart), 1930'ların afiş sanatı (Cassandre), Fütürizm (Depero, Martinelli) ve yüzyıl ortalarının Modernistleri (Sutnar, Tschichold, Herbert Matter)...

1970'lerin sonlarına geldiğimizde Herb Lubalin'den ve ITC tarafından tasarlanan yazıtiplerinden vazgeçip

Amerikan ahşap yazı fontlarını ve daha klasik fontları tercih etmeye başladım. 1990'ların sonlarında Uluslararası Tipografik Stil ve Helvetica'yı beğenmeye başladım, ama Helvetica'yı yine de pek kullanmam.

Şimdiki
kahramanlarım kocam
Seymour Chwast
ve Pentagram'daki
ortaklarım... Onlar bana
her gün ilham veriyor.

***Size göre kariyeriniz
boyunca tasarım
alanı ile toplumdaki
en önemli gelişmeler
hangileridir?***

İnternetle her şey değişti.
İnternette önce 7 ila

Teknoloji yeni imkânlar yaratır, ama insanların hayal gücünden üstün olamaz. İnsanların bir arada çalışması sosyal açıdan iyi bir şey olabilir, ama grup çalışmaları kısıtlayıcıdır, yaratıcılığı ve yenilikçilik ruhunu yok edebilir.

10 yılda bir yeni bir stil doğardı. Şimdi bir sürü ayrı stil aynı anda varlığını sürdürüyor. 1930 ile 1950 yıllarındaki araba tasarımlarına bakarsanız arada müthiş bir fark olduğunu görürsünüz. Halbuki 1994 ile günümüz arasında o kadar fark yok. Farklar daha çok iklimlendirme kontrolü veya iPod bağlantıları gibi konfor sağlayan özelliklerle ilgili. Arabaların gövde stili aşağı yukarı aynı. Aynı şey mimarlık, giysi ve saç stilleri açısından da geçerli. Değişik stiller arasında fazla fark yok. Herkes her türlü müziği bir arada dinliyor. Benim ekibim iPod’umdaki müziği dinliyor. Annemle babamın benim yaşındayken dinlediği müziği dinlemeyi düşünemiyorum.

Tasarımın geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz?

Teknolojinin sağlayabileceklerine bayılıyorum. Yeni aldığımız 3D yazıcı projelere yaklaşımımı değiştirecek. Bu harika bir şey, ama Cuisinart mutfak robotunu ilk aldığımda birkaç ay her şeyi püre halinde yediğimi unutmadım. Kuzu pirzola'yı öğretmeye gerek olmadığını hatırlamak biraz zaman aldı.

Teknoloji yeni imkânlar yaratır, ama insanların hayal gücünden üstün olamaz. İnsanların bir arada çalışması sosyal açıdan iyi bir şey olabilir, ama grup çalışmaları kısıtlayıcıdır, yaratıcılığı ve yenilikçilik ruhunu yok edebilir. Gelecekte tasarımcıların kendi bireyselliklerine değer vermeyip ondan kaçmalarından korkuyorum. Umarım öyle olmaz.

Bana bir defasında bizim derginin ilk sayılarından bazılarının sizde olduğunu söylemiştiniz. Bu nasıl oldu?

Onları Erken Modernizm döneminde Avrupa'da bir antikacıdan aldım. 1930'lu yılların sayıları. ●

David Carson: Çılgın tasarımların yaratıcısı

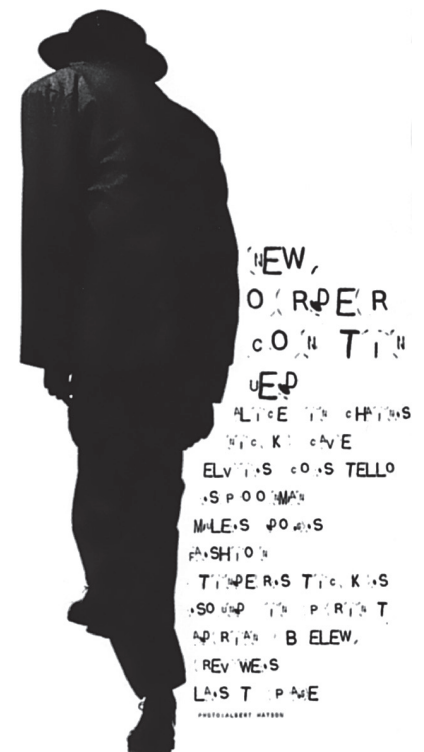
Röportaj: Bettina Schulz
Novum, Haziran 2014
Çeviri: Leyla Tonguç Basmacı

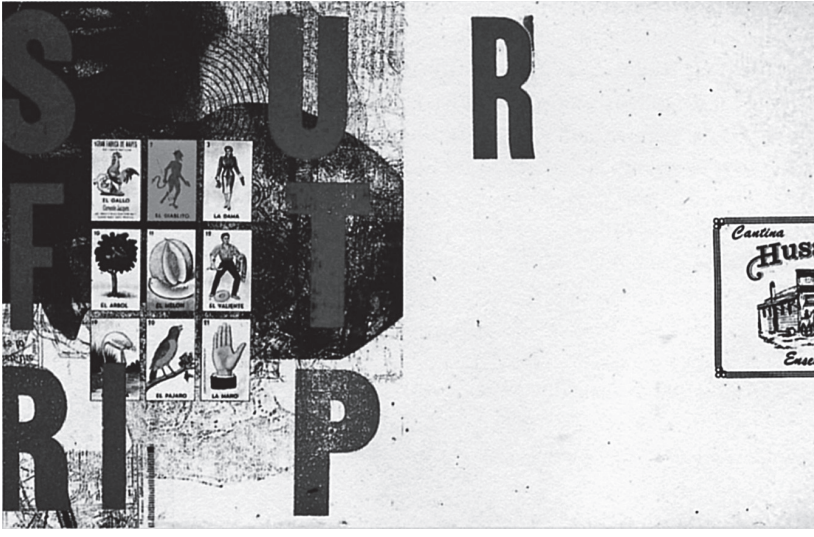
1980'lerde ve 1990'larda bütün kuralları ihlal eden David Carson'a hiçbir geleneği umursamayan ama ödülleri de toplayan "yaramaz çocuk" gözüyle bakılırdı. Devrim niteliğindeki yayın tasarımı, tasarım alanına getirdiği yeni bakış ve tipografiye olan "saygısız" yaklaşımı tasarım dünyasında sansasyon yarattı ve bu açık sözlü, özgür düşünceli tasarımcı günümüzde bile konuşmacı ve röportaj konluğu olarak çok rağbet görmeye devam ediyor...

Önce kariyerinizin başlarına bakalım. Grafik tasarımcı olmaya nasıl karar verdiniz? Öğrenci ve profesyonel sörfçü David Carson'ın başarmak istediği neydi?

Grafik tasarım adında, daha önce adını duymadığım bir konuda iki haftalık bir yaz atölyesine katıldım. 26 yaşındaydım. Tek amacım, bana ilginç gelen, tutku duyduğum konularla ilgilenmekti. Bu amacın

Ray Gun dergisinin içerik sayfası.
Photo: Albert Watson.

Plaj kültürü dergisi Surf Trip'ten karşılıklı iki sayfa.

beni nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve hiçbir planım da yoktu. Sadece yapmak istediğim işin bu olduğunu biliyordum. Başarmak istediğim tek şey, sevdiğim, büyük bir ilgi duyduğum, çok sonrasına – hatta bugüne – kadar işten çok hobi gibi gelecek bir işi yapmaktı. Jackson Boelts'in Arizona Üniversitesi'nin Tucson'daki kampüsünde yer alan bu atölye çalışmasından önce üniversite eğitimimi sosyoloji alanında yapmıştım ve sosyoloji ile psikoloji dersi veriyordum.

1980'lerde ve 1990'larda tasarım dünyasında bayağı bir sansasyona neden oldunuz ve tasarım alanındaki hemen hemen bütün kuralları ihlal ettiniz. Bu bir yandan bir dönüm noktasıydı, ama diğer yandan çok eleştiri almanıza neden oldu. Şimdi o döneme dönüp bakınca ne düşünüyorsunuz?

1980'lerde genelde sörf yapardım, ders verirdim, kızlarla takılırdım ve Transworld Skateboarding magazine adlı ilk dergim üzerinde çalışmaya başlamıştım. 1990'lara kadar büyük bir etki veya sansasyon yaratmadım, ama 1990'larda kızılca kıyamet koptu. Son bir iki yıl ise en verimli yıllarım oldu. 1990'ların başları hayatımın son derece yaratıcı, heyecan verici ve tatmin edici bir dönemi oldu. Sevdiğim işi yapıyordum, yolculuk yapıyordum, dünya çapında ilgi görüyordum, hatta biraz para kazanmaya başlamıştım. Bu arada bol miktarda kıskançlık, öfke, imrenme ve sevgi duyguları da uyandırmışım, ama önce Beach Culture, sonra da Ray Gun dergilerinin bir sonraki sayısına odaklandığım için bir şeyin farkında değildim. Genelde tartışmaların kendini duymak veya okumak yerine, onlardan söz edildiğini duyardım. Birisi bir çalışmayı eleştirdiği zaman önce onun çalışmalarına bakılıp, beğeni veya saygıyı hak edip etmediğini görmek gerektiğini düşünmüşümdür. Eğer hak ediyorsa, söylediklerini dikkatle dinlemek gerekir, hak

etmiyorsa, söylediklerinin bir anlamı yoktur. İşin komik tarafı, 1990'ların başlarında bazı yazarlar grafik tasarım tarihindeki bu dönüm noktasını anlamaya çalışırdı, ama tasarım yapmasını hiç bilmezlerdi. Çoğunun kafası çok karıştıktı.

Düşüncelerini inatla gerçekleştirmek çok cesaret gerektiriyor muydu? Dışarıdan, örneğin belli kişilerden destek aldığınız oldu mu?

Pek cesaret gerekmedi, ben sadece bana anlamlı geleni, doğal geleni yaptım. Tasarım, tipografi ve fotoğraf konusundaki zevkimi hiçbir zaman sorgulamadım, çok etkileyici de bulmadım, nereden kaynaklandığını da bilmiyorum. Ama bende var. Başkalarında da var. Öğrenilecek bir şey değil. O zevk ya vardır, ya da yoktur. Çoğu insanda da yoktur. Ama tasarım okulunda eğitim almadığım için öğrenmemem gereken şeyleri öğrenmedim, sadece bana doğru geleni yaptım ... hâlâ da yaparım.

The End of Print [Baskının Sonu] 1995'te yayınlandı ve 200.000'den

British National Theatre'ın 50. yıldönümü afişi, 2013.

fazla sattı... Basılı kelimelerin geleceğinin olmadığına dair tahmininiz açısından değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?

Hayır, bence oldukça doğrudu. O kitaptan ve Ray Gun çalışmasından beri basılı hiçbir şey bu kadar büyük bir sansasyon yaratmamış, tartışma konusu olmamış ve bu kadar güçlü bir tepkiye neden olmamıştır. Neville Brody'nin öngördüğü gibi, Ray Gun basılı yayınların jübilesi gibiydi. Ama editörün o kitapta bu konuyu daha kapsamlı bir şekilde ele almadığı için üzgünüm.

Şimdi çevremize baktığımızda sizin gibi tasarım isyancılarından pek görmüyoruz. Sizce bu neden böyle ve buna üzülmemiz gerekir mi?

Evet, kural ihlal eden pek kimsenin olmaması ve grafik tasarımda deneyelliğin, keşif arzusunun, duygusal çarpıcılığın ve eğlencenin kaybolmuş olması biraz üzücü geliyor. Birçok başarılı tasarımcı farklı medyalara kaydı, her şey seçkinleştirildi, tasarımcılar tembelleşti ve kendi almaları gereken temel kararları bilgisayarlarının almasına izin verdiler. Ama aralarından birileri öne çıkacaktır, buna inanıyorum.

Hangi toplumsal olaylar veya gelişmeler sizi şahsen veya çalışmalarınızı etkilemiştir? Babamın espri anlayışı.

Günümüzde grafik tasarım alanında ünlü bir "rock starı" olmak nasıl bir duygu? Günümüzde yaratıcılığınızı neler teşvik eder ve gelecek için planlarınız, hedefleriniz nedir? Eğlenceli bir şey. En tatmin edici yönü, yıllar boyunca ve bugüne kadar çalışmalarımın etkilenen ve ilham alan öğrencilerin yaptıkları.

The End of Print adlı kitabın orijinal kapağı.

“Tasarım, tipografi ve fotoğraf konusundaki zevkimi hiçbir zaman sorgulamadım, çok etkileyici de bulmadım, nereden kaynaklandığını da bilmiyorum. Ama bende var. Başkalarında da var. Öğrenilecek bir şey değil. O zevk ya vardır, ya da yoktur”.

Her gün dünyanın dört bir tarafında beni konu alan ödevler yapan öğrencilerden bana talepler geliyor veya sadece bana teşekkür etmek için yazıyorlar. Bu, güzel bir şey. Bana mutluluk veriyor. Gerçi ben bunları o kadar da ciddiye almıyorum, yani çalışmaları ciddiye alıyorum ama kendimi değil. Bu iş dünyayı gezmemi, inanılmaz insanlarla tanışmamı ve başka türlü edinemeyeceğim deneyimleri edinmemi sağladı. İki tane harika çocuğum var, annemle babam da bütün başarılarımı ve birkaç başarısızlığımı gördü. Şanslı bir tasarımcıyım. Daha doğrusu şanslı bir insanım. Geçenlerde, Ocak 2014'te Apple bilgisayarlarının 30. yıldönümü kutlamaları dahilinde Apple'ın 30 yılı boyunca tasarım üzerinde etkili olmuş 30 kişiyi onurlandırmak için seçilen iki tasarımcıdan biriydim, diğeri de April Greiman'dı. Son 30 yılda 30 kişi. Bu, çok sayıda MAC kullanıcısı demek. Bununla bayağı gurur duyuyorum. “Güçlü bir etki yaratmış öncüler” dediler. Güzeldi tabii.

Son olarak, bugüne kadar olan hayatınızda pişman olduğunuz bir şey var mı?

Eye dergisinde tarihte Google'da en çok aranan grafik tasarımcı olduğumu gördüm. Bu bana çok tuhaf geldi. Son derece ünlü bazı sanatçılardan bile daha fazla aranmışım. Dolayısıyla sırf sevdiğim ve doğru olduğuna inandığım işi yapmakla birçok insan üzerinde etki yaratmayı başarmış olmalıyım. Sadece sörf yapmak, yolculuk yapmak ve kızlarla takılmak isteyen ve grafik tasarım alanında özgün eğitim almamış çekingene bir oğlan için işlerin bundan daha iyi gitmesi zordur, dolayısıyla bu soruya cevabım hayır olmak zorunda. ●

Francesco Franchi: Diyagram sevgisi

Röportaj: **Susanne Schaller**
Novum, Haziran 2014
Çeviri: Leyla Tonguç Basmacı

Francesco Franchi tasarımcı, gazeteci, hoca ve Designing News’un yazarıdır. Bu genç Milanolu, İtalyan iş dünyasının en önemli gazetesi olan Il Sole 24 Ore tarafından yayınlanan IL – Intelligence in Lifestyle dergisinin de sanat direktörüdür. Buradaki çalışmalarında grafik ve anlatımsal unsurların yeni ve etkin bir gazetecilik dili oluşturmak için nasıl bir araya getirilebileceğini göstermiştir. İtalyan “vizyon sahibi, görsel bir hikâye anlatıcısı” ile bir röportaj.

Küçükken en çok hangi hikâyeyi severdiniz?
Lupin III adlı Japon manga dizisi.

İnfografik alanına ilginiz nasıl başladı?
Küçükken bile bir diyagram veya bir resim yoluyla derdimi anlatabileceksem metin yazmaktan kaçınırdım. Ortaokulda farklı renkler, oklar ve bilgi kutucuklarıyla ders kitaplarının içeriğini diyagramlara çevirirdim. Dersi en iyi bu şekilde öğrendiğimi

fark ettim, üstelik eğlenceli de oluyordu.

Kariyer seçiminiz üzerinde etkili olmuş bir kişi veya bir akıl hocanız var mıdır?

Babam olabilir, çünkü üzerimde herhangi bir baskı yaratmadan beni bu mesleğe doğru yönlendirdi. Milano’da Alfa Romeo’da tasarımcıydı ve benim hangi alanlara ilgi duyduğumu ben daha küçükken anladı. Bana teknik resmin temel taşlarını öğretti, Rapidograph kalemlerini kullanmama izin verdi ve bana ilk bilgisayarımı, bir Olivetti aldı. Ben daha küçükken – ofisindeki fotokopi makinesinin yardımıyla – ilk dergimi yaratmama da yardımcı oldu. O ilk dergi motosikletlerle ilgiliydi, o zamanki tutkum onlardı.

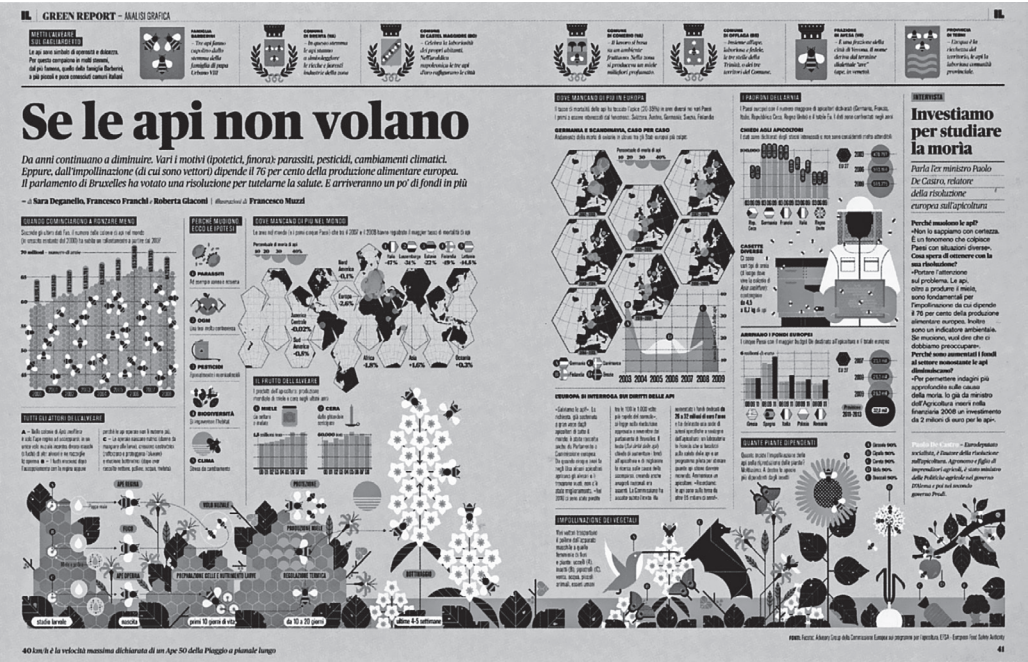
Peki, grafik tasarım alanındaki ilk işiniz neydi?

Milano’da bulunan Parco Agricolo Sud adında bir çiftçilik temalı bölgesel park için yol bulma sistemi, infografikler, haritalar ve illüstrasyonlar tasarladım. Bu projeyi Leftloft Design’da çalıştığım ilk yıl gerçekleştirdim.

Gazeteci ve tasarımcı olarak kariyerinizde en çok neye önem verirsiniz?

1. Tasarım yaparken aklımda gazetecilikle ilgili bir düşünce olması.
2. Kariyerimi baştan tanımlama fırsatına sahip olmak – daha önceleri bir grafik tasarım şirketinde tasarımcıydım, şimdi bir yayınevinde yayın tasarımcısıyım ve bu işlerin dinamikleri de çalışma prosedürleri de apayrı.
3. Yönetmenlerimin (Walter Mariotti, Roberto Napoletano ve Christian Rocca) bana güvenmeleri ve bana özgürlük tanımları.

“Arılar uçmazsa”. Bal arılarının soyunun tükenmesi üzerine bir makale. Francesco Muzzi (illüstratör), Sara Deganello (editör), Roberta Giacconi (editör). Müşteri: IL – Intelligence in Lifestyle, Il Sole 24 Ore.

Kapak, IL 39, Mart 2012. Mark Twain’in “Ölümüne dair haberler çok abartılmıştır” şeklindeki sözlerle burada baskın varlığını sürdürüyor olmasına ima edilmektedir.

4. Bir stüdyoda çalışıyormuşum gibi eğleniyor olmam, üstelik burada bir yayın şirketinin kültürel uyarıları da söz konusu.
5. Gazetecilerden ne mümkünse öğrenmem, aynı zamanda onların grafik tasarımı anlamalarına ve takdir etmelerine yardım ediyorum olmam.

İnternet dışında başka hangi gelişmeler hayatınızı değiştirdi?

GPS konum belirleme sistemi ve çevremizdeki objelerden veya kullandığımız şeylerden veri elde etme imkânı, bir de gündelik etkinliklerimizi kaydetme imkânı.

İlham kaynağınız kimlerdir?

Bruno Munari, Le Corbusier, Otto Neurath, Max Bill, Herb Lubalin, Oliver Reichenstein, Steve Duenes, Khoi Vinh, Nicholas Felton.

Peki, Francesco Franchi şu sıralarda neler seyrediyor, dinliyor veya okuyor?

Netflix seyrediyorum, Spotify dinliyorum ve basılı dergiler stokluyorum.

Gündelik gazetelerde tercihiniz nedir, basılı gazeteler mi, tablet mi?

Gazeteyi genelde iPhone’umda okurum, ama haftalık veya aylık dergileri basılı olarak tercih ederim.

En çok neyle gurur duyarsınız?
IL’deki genç ve dinamik yayın ekibinin bir parçası

Kapak, IL 47, Aralık 2012. Özel Sayı: Yiyecek ve Kurgu. Kris Sowersby (Klim Type Foundry) tarafından tasarlanmış Domaine yazıtının ilk umumi kullanımı.

olarak çalışmaktan özellikle gurur duyuyorum. Son birkaç yıldır uluslararası tasarım ödülleri kazanan bir dergi çıkarıyoruz ve genç tasarımcıların potansiyellerini gerçekleştirmelerine ve çalışmalarıyla takdir toplamalarına izin veren bir sistem geliştirdik.

80’li yılların hedonist Milano’sunda (Bettino Craxi hükümeti döneminde) doğdunuz. İtalya’nın bugün içinde bulunduğu kriz en çok gençleri etkilemektedir. İtalya’yı sıfırdan “baştan düşünmeniz” istense ilk hedefiniz ne olurdu?

“Yeni İtalyan Rönesansı”. Yaratıcılığı bir kaynak haline getirmek, yani İtalyanların yetenekleri ve hayal gücü için yeniden gerçek imkânlar sağlamak isterdim. Bu sadece tasarım alanında olmazdı; İtalya’nın doğa ve kültür mirasının iyileştirilmesi ve ülkenin Avrupa’da sahip olması gereken statüyü geri kazanması için ne mümkünse yapılmasını kastediyorum. ●

YAZILAR
Grafik Tasarımcılar Meslek Kuruluşu
Derneği adına sahibi
Umut Südüak
Tasarım
Bülent Erkmén
Sorumlu Yayın Yönetmeni ve
Tasarım Devamlılığı
Osman Tülü
Grafik Uygulama: Tipograf
Baskı: A4 Ofset
Ayda bir yayımlanır, para ile satılmaz.
Tüm hakları saklıdır.
Grafik Tasarımcılar Meslek Kuruluşu Derneği
Ortaklar Caddesi Bahçeler Sokağı 17/4
Mecidiyeköy 34394 İstanbul
Tel: (0212) 267 27 58
Faks: (0212) 267 27 59
info@gmk.org.tr www.gmk.org.tr